

Sygnatura akt VI Ka 782/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 grudnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Bożena Żywioł (spr.)

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014 r.

sprawy **K. J. (1)** ur. (...) w Z.,

syna W. i K.

skazanego w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 26 maja 2014 r. sygnatura akt II K 321/14

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;
2. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

VI Ka 782/14

UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 26 maja 2014r., sygn. akt II K 321/14, apelacje wnieśli: skazany K. J. (1) i jego obrońca.

Skazany zakwestionował wymiar kar łącznych orzeczonych zaskarżonym wyrokiem.

Wskazując na zmianę swego zachowania podczas odbywania kary, poddawanie się rygorom regulaminu, ukończenie kursu zawodowego i chęć życiowej stabilizacji, a także podkreślając, że niejednoczesne osądzenie go za popełnione przestępstwa było wynikiem niedoskonałości funkcjonowania organów ścigania wniósł o zmniejszenie wymiaru kar łącznych, co umożliwi mu szybsze opuszczenie zakładu karnego i powrót do społeczeństwa.

Obrońca zarzucił obrazę prawa materialnego, a to art. 85 kk. w zw. z art. 86 kk. przez zastosowanie przy wydaniu kar łącznych metody asperacji, skutkującą rażąco niewspółmiernością tych kar, podczas gdy w przedmiotowej sprawie winna być zastosowana względem skazanego zasada pełnej absorpcji.

W oparciu o takie zarzuty apelujący wniósł o zastosowanie zasady pełnej absorpcji i wymierzenie skazanemu w miejsce kary łącznej z pkt 1 - kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, a w miejsce kary łącznej z pkt 4 - kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów i wniosków obu apelacji uznając je za oczywiście bezzasadne.

Podniesiony w apelacji obrońcy zarzut obrazy prawa materialnego jest nietrafny. Nie można bowiem mówić o takiej obrazie w sytuacji, gdy to do decyzji sądu orzekającego pozostawiony jest wybór zasady, w oparciu o którą zostanie ukształtowana kara łączna. Oparcie orzeczenia o karze łącznej na zasadzie, którą, jako jedną z alternatyw, dopuszcza art. 86 § 1 kk wyklucza możliwość zarzucenia obrazy tego przepisu.

Jakkolwiek pozostaje faktem, że na wymiar kar łącznych, a więc na wybór zasady, w oparciu o którą sąd taki wymiar kształtuje, ma wpływ związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy przestępstwami przypisanymi w poszczególnych wyrokach jednostkowych, to jednak nie jest to czynnik, który wymiar kar łącznych determinuje.

Równie istotne znaczenie ma ilość przestępstw pozostających w realnym zbiegu, ilość ustalonych realnych zbiegów przestępstw, a także opinia o skazanym z okresu pobytu w zakładzie karnym.

W realiach niniejszej sprawy względem sumy powyżej wskazanych okoliczności nie przemawiał za zastosowaniem względem skazanego zasady pełnej absorpcji. Wymaga w tym miejscu podkreślenia, że zasada ta, podobnie jak zasada kumulacji, ma charakter wyjątkowy i może być stosowana tylko w nadzwyczajnych sytuacjach uzasadniających wyjątkowo korzystne ukształtowanie wymiaru kary łącznej.

W ocenie sądu odwoławczego taka ekstraordynaryjność w odniesieniu do skazanego nie zachodzi.

Przestępstwa, których dopuścił się skazany popełnione zostały w dość zwartym okresie czasu i naruszały to samo dobro prawem chronione - cudze mienie, jednak różne były podmioty pokrzywdzone, różne okoliczności i sposoby działania sprawcy, czyny podlegały zróżnicowanej ocenie prawnej.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej. Popełnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji /wyrok SA w Warszawie z 12.07.2000r. II Aka 171/00/.

W przypadku drugiego z ustalonych zbiegów tworzyło go ponad 120 występów. Już choćby z tego powodu stosowanie zasady absorpcji jest wykluczone, zwłaszcza, że czyny przypisane skazanemu cechował znaczny stopień społecznej szkodliwości, co nie powinno pozostać bez znaczenia dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść sprawca./ wyrok SN z 7.01.1974r. III KR 339/73/.

Opinia z zakładu karnego o skazanym wskazuje na pewną zmianę na lepsze w jego zachowaniu, w stosunku do okresu wcześniejszego, jednak bardziej poprawne zachowanie K. J. przez okres kilku miesięcy absolutnie nie pozwala na stwierdzenie, że proces jego resocjalizacji rzeczywiście przyniósł pożądane rezultaty i postawa poszanowania prawa utrwaliła się już w świadomości skazanego.

W ocenie Sądu Okręgowego wymiar obu kar łącznych uwzględnia w sposób dostateczny te wszystkie czynniki, które mają wymowę korzystną dla skazanego, co uzasadnia stwierdzenie, że kary te nie są dotknięte mankamentem rażącej surowości.

Wymaga podkreślenia, iż w przypadku pierwszego ze zbiegów ustawowe granice wymiaru kary łącznej wynosiły od 1 roku do 2 lat pozbawienia wolności, a w przypadku drugiego ze zbiegów – od 5 lat do 15 lat pozbawienia wolności / rzeczywista suma kar przekroczyła ten wymiar/. Tak więc rozmiar kar łącznych pozbawienia wolności oznacza, że ukształtowano ją wykorzystując w sposób dla skazanego korzystny walory zasady asperacji i uwzględniając wszystkie te okoliczności, które miały dla skazanego wymowę łagodzącą.

Zasadnie stwierdził sąd pierwszej instancji, że „premiowanie” skazanego w większym zakresie oznaczałoby nieuzasadnione pobłażanie dla jego wielomiesięcznej, niezwykle aktywnej i pociągającej za sobą poważne następstwa działalności przestępczej.

Słusznie uznał sąd pierwszej instancji, że w stosunku do skazanego zachodzą pełne podstawy do orzeczenia, w zakresie pierwszego ze zbiegów przestępstw, kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenie jej wykonania, na podstawie kar jednostkowych za czyny wskazane w pkt 1, w tym niezatartego skazania w sprawie III K 1932/10.

Z tych powodów zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.